

Китоби Дониёл — рақами наваду ҳафт

*Татбиқи сегонаи Илёс: ошкор сохтани динамикаи нубуввати
рӯёрӯии Бобили муосир*

Jeff Pippenger

2024-02-29

Татбиқи сегонаи Илёс унсурҳои зоҳирии Илёси рӯзҳои охириро намояндагӣ мекунад. Илёс як шахсро намояндагӣ мекунад, аммо ҳамчунин як ҳаракати мардумро низ. Ҳаракати мардумоне, ки бо паёмбари Илёс ҳамроҳ мешаванд, аз ҳолат ва таҷрибае, ки Лоудикия намояндагӣ мекунад, берун оварда мешаванд.

Ва Илёс назди тамоми қавм омад ва гуфт: «То кай миёни ду ақида ланг-ланг қадам мемонед? Агар Худованд Худост, аз Ё пайравӣ кунед; аммо агар Баал, пас аз вай пайравӣ намоед». Ва қавм ба Ё як калима ҳам ҷавоб надоданд. Он гоҳ Илёс ба қавм гуфт: «Ман, фақат ман танҳо, ҳамчун набии Худованд боқӣ мондаам; аммо анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафар мебошанд». 3 Подшоҳон 18:21, 22.

Хоҳ дар ҷунбиши фариштаи якум бошад, хоҳ дар ҷунбиши фариштаи сеюм, онҳое ки бо паёмовари он давра ҳамроҳ шуданд, ё аз таърихе ки бо калисои Сардис ифода мешавад, берун гирифта шуданд, ё аз таърихе ки бо калисои Лаодикия ифода мегардад. Ҳар яке аз ин ду калисо бо суоли Илёс ифода мешавад дар бораи он ки мардум то ба кай миёни ду ақида лангон хоҳанд монд. Он ду ақидае ки онҳо миёни онҳо лангон мемонанд, бо «мунозира»-и Ҳабаққуқ ифода мешаванд. «Мунозира»-и боби дуюми Ҳабаққуқ мунозираест миёни методологияи дуруст ё нодуруст. Мардуме ки ҳангоми фаро расидани вақти ин мунозира вучуд доранд — хоҳ дар таърихи миллӣ, хоҳ дар таърихи рӯзҳои охир — дар тардиданд, ки оё аз болои девор фуруд оянд ё не; ва агар фуруд оянд, дар ин ҳам тардид доранд, ки ба кадом ҷониби девор поён шаванд. Бинобар ин, онҳо ҳеҷ суҳане ҷавоб намедиханд.

Худованд дар таърихи фариштаи аввал ва дар таърихи фариштаи сеюм озмоишро муқаррар намуд, ки ошкор созад, оё яке аз ҷонибҳои баҳс, ки аз тариқи методологияи илоҳиётии протестантизми муртад намояндагӣ мешавад, ё методологияи қоидаҳои Миллер оид ба тафсири нубувватҳо, аз ҷумла қоидаҳои, ки Future for America қабул кардааст, дар ҳақиқат паёми борони охирин будааст. Озмоиши Кӯҳи Кармил, ки бояд аз қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлоти Муттаҳида оғоз ёбад, тақозо мекунад, ки Худо муайян намояд, ки фиристодаи намояндаи Ё кист, ҷунон ки бо Илёс ва дар таърихи миллӣ соли 1844 ҷунин кард. Ҷунон ки дар мавриди Илёс ва онҳое ки назорат мекарданд, аммо намехостанд мавқеъ бигиранд, методология бо иҷроҳои пешгӯӣҳои оммавӣ тасдиқ шуда буд ва хоҳад шуд.

«Пешгӯӣҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир мекунанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатро мефаҳманд, ки ҳар кас бояд онҳоро бифаҳмад. Ин пешгӯӣҳо бояд дар ҷаҳон шояд бошанд. Бо иҷро шудани худ дар ин айёми охир, онҳо худро худашон шарҳ хоҳанд дод». Kress Collection, 105.

Вақте ки оташ фуруд омад ва қурбонии Илэсро фуру бурд, Худо ба онҳое ки хомӯшона менигаристанд, тасдиқ мекард, ки Илэс намояндаи Ёст, аммо то он вақт барои Аҳъоб, Изобал ва анбиёи козиби вай аллакай дер шуда буд. Ин ҳамчунин пеш аз 22 октябри соли 1844 дар таърихи миллеритӣ рӯй дод, ва боз ҳам пеш аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда, ки бо 22 октябри соли 1844 намунагузорӣ шудааст, рӯй хоҳад дод. Мутаассифона, онҳое ки то он воқеа барои қарор гирифтани интизор мешаванд, ба таври худкор аллакай дар ҷониби нодурусти ин масъала қарор гирифтаанд. Интихоби паёмовари Илэс бояд пеш аз рӯ ба рӯ шудани ӯ бо Аҳъоб, Изобал ва анбиёи козиби вай сурат гирад. Баъд аз он ки тасдиқ бо фуру бурдани қурбонии Илэс аз ҷониби оташ анҷом ёфт, Илэс анбиёи козибро ба қатл расонд.

Паёмбари козиб подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас аст, ва ҳукмронии худро ҳамчун подшоҳии шашум дар қонуни якшанбеи наздиқоянда ба поён мерасонад, ки ҳамон ҷост, ки Илэс паёмбарони козибро кушт. Пас аз он, резиши пурраи борон оғоз ёфт. Дар таърихи миллеритӣ, расул ва паёми ӯ дар муқоиса бо онҳое муайян карда шуданд, ки дар он замина ба иҷро кардани нақши худ ҳамчун протестантизми муртад оғоз намуданд (ки он паёмбари козиби шаҳодати Илэс аст) ва яке аз се қудрате мебошанд, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд. Худо муқаррар карда буд, ки пас аз 22 октябри соли 1844, ҳаракати навинохташудаи ҳақиқии нубувватӣ кори Ёро бар замин ба анҷом расонад, аммо ин ҳаракат ба Лоадикия гузашт ва андаке пас аз он дигар «ҳаракат» буданро бас кард, зеро ба Калисои қонунан пазируфташуда табдил ёфт.

Бо дар назар доштани ин унсурҳои Илэси аввал, акнун мо хусусиятҳои нубуввати Илэси дувумро баррасӣ хоҳем кард, то муайян созем ва собит намоем, ки Илэси сеюми айёми охир кист. Исо Яҳёи Таъмиддихандаро ҳамчун он касе муаррифӣ намуд, ки пешгӯии охирини Аҳди Қадимро ба иҷро расонд.

Инак, Ман ба шумо Илэс-пайғамбарро пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мефиристам; ва ӯ дили падаронро сӯи фарзандон ва дили фарзандонро сӯи падаронашон хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро ба лаънат зарба занам. Малоқӣ 4:5, 6.

Гарчанде Исо Яҳёро ҳамчун Илэс, ки мебоист биёяд, муаррифӣ намуд, Яҳё ҳамаи ҷузъҳои пешгӯии Илэси ояндаро ба таври комил иҷро накард, зеро Илэси сеюм ва ниҳой пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд меояд, ки он замони Ҳафт Балоҳои Охирин аст ва бо Омадани Дуюми Масеҳ анҷом меёбад. Бо вучуди ин, Яҳё Илэси дуюм буд, ва шаҳодати ӯ дар якҷоягӣ бо Илэси аввал Илэси сеюм ва ниҳойро муайян месозад ва барқарор мекунад.

Чунон ки Илэс бо сегонаи таҷассумкунандаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиби Бобили муосир рӯ ба рӯ шуд, ҳамон тавр Яҳё низ бо як ҳокимияти румӣ (Ҳиродус), як зани нопок (Ҳиродия) ва духтари вай (Саломе) рӯ ба рӯ гардид. Кӯҳи Кармил 22 октябри соли 1844-ро ба таври рамзӣ нишон меод, ки он, дар навбати худ, қонуни якшанберо дар Иёлотии Муттаҳида намояндагӣ мекунад. Дар бухрони қонуни якшанбе ин иттиҳоди сегона ба вучуд оварда мешавад.

«Бо фармоне, ки барқарор гардидани Папагиро бар хилофи шариати Худо иҷборан татбиқ мекунад, миллати мо худро пурра аз росткорӣ чудо хоҳад сохт. Ҳангоме ки протестантизм дасти худро аз миёни он варта дароз хоҳад кард, то дасти қудрати Румро бигирад; ҳангоме ки он аз болои он жарфноӣ даҳшатнок даст дароз хоҳад кард, то бо спиритизм дастфишорӣ намояд; ҳангоме ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як усули Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои густариши ботилҳо ва фиребҳои папагӣ чораҳо хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва поён наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Дар саргузашти Ҳиродус мо меёбем, ки ӯ, ҳамчун намояндаи Руми бутпараст, намояндаи «даҳ подшоҳ»-и Руми бутпараст аст, ва бинобар ин даҳ подшоҳи Ваҳй боби ҳабдаҳро, ки салтанати худро барои як соат ба ғоҳиша медиҳанд, рамзӣ ифода мекунад. Ҳиродус намунавӣ дар шахси Аҳъоб пешакӣ нишон дода шуда буд. Ҳар ду дар никоҳное буданд, ки ғайришаръӣ буданд. Ба Аҳъоб, ки аз Исроил буд, иҷозат дода нашуда буд, ки бо зане, ки исроилӣ набуд, издивоҷ кунад, ва Ҳиродус зани бародари худро гирифта буд, то бо вай издивоҷ намояд. Зинокории ғоҳишаи Сур ва Бобил бо подшоҳони замин ба воситаи муносибати ғайришаръии Аҳъоб ва Ҳиродус бо Изобал ва Ҳиродияс намояндагӣ карда мешавад.

Муковимат дар кӯҳи Кармил бо Аҳъоб ҳамчун чашни зодрӯзи Ҳиродус тасвир гардида буд. Дар вақти қонуни якшанбе Иёлотӣ Муттаҳида дигар подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас намоишад, ва даҳ подшоҳ подшоҳии ҳафтум мегарданд. Дар рӯзи зодрӯзи худ ҳамчун подшоҳии ҳафтум, Ҳиродус дар базми мастона розӣ мешавад, ки то нисфи подшоҳии худро ба Саломе, духтари Ҳиродия, бидиҳад. Даҳ подшоҳ розӣ мешаванд, ки подшоҳии худро ба ҳайвон биспоранд, ва онҳо чунин мекунанд, зеро аз ҷониби пайғамбари козиб (Иёлотӣ Муттаҳида) фирефта шудаанд ва аз лиҳози рӯҳонӣ «маст» мебошанд.

Дар кӯҳи Кармал анбиёи козиб тамоми рӯз рақс мекарданд, то фиреб диҳанд; ва дар чашни зодрӯзи Ҳиродус, Саломе, духтари Ҳиродия, рақс анҷом дод, то подшоҳи мастро фиреб диҳад. Бо ин амал, духтари Ҳиродия ихтиёри Аҳъобро барои қуштани Яҳёи Таъмиддиҳанда ба даст овард. Ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, Иёлотӣ Муттаҳида тамоми ҷаҳонро фиреб хоҳад дод, то сурати ҷаҳонии ҳайвонро, ки аз подшоҳие иборат аст, ки нисфаш ҳилагарии калисой ва нисфаш ҳилагарии давлатӣ аст, бипазиранд. Фиреб додани ҷаҳон аз ҷониби Иёлотӣ Муттаҳида, ки анбиёи козиби иттиҳоди сегона мебошад, пешакӣ дар рақси анбиёи Изобал ва духтари Изобал (Саломе) пешнамун шуда буд; зеро Изобал католикият аст ва протестантизми муртад духтарони ӯянд (мисли Саломе).

Таъқибот аз он қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад, ки маргро дар бар мегирад, чунон ки ин ба василаи он нишон дода шудааст, ки сари Ильёси дуҷум бурида шуда, барои папагӣ, ки Ҳиродия тасвиргари он аст, дар сабад гузошта мешавад. Дар ҳамон вақт захми марговари папагӣ қомилан шифо меёбад; ӯ дигар фаромӯшшуда нест; ва борони охири беандоза рехта мешавад, ҳангоме ки байрақи яксаду чилу ҷаҳор ҳазор барафшофта мегардад. Дар ҳамон вақт Исломи Войи сеюм зарба мезанад, ва доварии тадриҷии ғоҳишаи бузурге,

ки бар обҳои бисёр нишастааст, оғоз меёбад. Доварии вай дучанд аст.

Ва ман овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифтор нагардед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон гуна подош диҳед, чунон ки вай ба шумо додааст, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дубора, дукарата диҳед; дар ҳамон чоме, ки вай пур кардааст, барои вай дукарата пур кунед».

Ваҳй 18:4–6.

Хукми вай дучанд аст, зеро вай ҳанӯз барои қатлҳое, ки дар аҳди Торикӣ аз соли 538 то 1798 анҷом дода буд, доварӣ нашуда буд. Дар муҳри панҷум, онҳое ки папагӣ онҳоро ба қатл расонда буд, ба таври рамзӣ зери қурбонгоҳ тасвир шудаанд, ки мепурсанд кай Худо фоҳишаи Румро доварӣ хоҳад кард, ва ба онҳо гуфта мешавад, ки дар қабрҳои худ ором гиранд, то он даме ки гурӯҳи дуҷуми шаҳидоне, ки бояд ҳамон тавр, ки онҳо кушта шуда буданд, кушта шаванд, пурра гардад. Вақте ки хукми вай фаро мерасад, он дучанд аст, зеро вай халқи амин ва вафодори Худоро ду бор ба қатл расонда хоҳад буд.

Ва ҳангоме ки Ӯ муҳри панҷумро кушод, ман дар зери қурбонгоҳ қонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки нигоҳ медоштанд, кушта шуда буданд. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, гуфтанд: «То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ҳақ, ҳукм намекуни ва хуни моро аз сокинони замин қасос намегирӣ?» Ва ба ҳар яки онҳо чомаҳои сафед дода шуд; ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз андаке ором гиранд, то ҳамхизматонашон низ ва бародаронашон, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, ба шумораи комил расанд. Ваҳй 6:9–11.

Хоҳар Уайт порчаи марбут ба шаҳидони муҳри панҷумро ба замони қонуни якшанбе нисбат медиҳад, вақте ки рамаи дигари Худо аз Бобил даъват карда мешавад, ки он ҷашни зодрузи Хиродус аст, ҳангоме ки даҳ подшоҳ розӣ мешаванд подшоҳии ҳафтуми худро ба подшоҳии ҳаштум, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, бисупоранд.

«Вақте ки муҳри панҷум кушода шуд, Юҳаннои Ваҳйбин дар рӯё дар зери қурбонгоҳ ҷамоатеро дид, ки барои Каломи Худо ва барои шаҳодати Исои Масеҳ кушта шуда буданд. Пас аз ин, манзараҳое фаро расиданд, ки дар боби ҳаждахуми Ваҳй тасвир шудаанд, вақте ки онҳое ки вафодор ва ҳақиқӣ ҳастанд, аз Бобил даъват карда мешаванд. [Ваҳй 18:1–5, иқтибос оварда шудааст.]» Manuscript Releases, ҷилди 20, 14.

Онҳое ки аз Бобил даъват шуда берун меоянд, гурӯҳи дуҷуми шаҳидонро ташкил медиҳанд, ки папагӣ онҳоро ба қатл мерасонад, ҳамон тавре ки Хиродия бо Илёси дуҷум рафтор кард. Хоҳар Уайт ҳамчунин муҳри панҷумро дар оғози муҳри охири ҷой медиҳад.

«“Ва ҳангоме ки Ӯ муҳри панҷумро кушод, ман зери қурбонгоҳ қонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки нигоҳ медоштанд, кушта шуда буданд; ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегуфтанд: То ба кай, эй Худованд, Қуддус ва Ҳақ, ҳукм намекуни ва хуни моро аз сокинони замин интиқом намегирӣ? Ва ба ҳар яке аз онҳо чомаҳои сафед дода шуд [Онҳо пок ва муқаддас эълон карда шуданд]; ва ба онҳо гуфта шуд, ки ҳанӯз андаке биёроманд, то он даме ки ҳамхизматонашон низ ва

бародаронашон, ки мебоист мисли онҳо кушта шаванд, ба камол расанд» [Ваҳй 6:9–11]. Дар ин ҷо ба Юҳанно манзараҳое нишон дода шуданд, ки воқеият набуданд, балки он чизе буданд, ки дар давраи муайяне аз замони оянда ба вуқӯ мепаивастанд.

«Ваҳй 8:1–4 иқтибос оварда шудааст». Manuscript Releases, ҷилди 20, 197.

Дуоҳои онҳое ки аз ҷониби папагӣ дар асрҳои тира ба қатл расонда шуданд, ҳангоми кушода шудани «мӯҳри ҳафтум» «ба ёд оварда мешаванд», ки ин муайян месозад, ки «мӯҳри ҳафтум» ҳангоми қонуни наздиқояндаи якшанбе кушода мешавад, зеро маҳз дар он ҷо Худо гуноҳҳои ӯро ба ёд меоварад.

Ва ман овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед, ва то аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавре подош диҳед, ки ӯ ба шумо подош дод, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дучандон диҳед; дар ҳамон косае ки ӯ пур кардааст, барои вай дучандон пур кунед». Ваҳй 18:4–6.

Илҳи аввал ба он муқобилае шаҳодат медиҳад, ки миёни яксаду чилу чор ҳазор ва иттиҳоди сегона, ки ҷаҳонро дар рӯзҳои охир ба Армагеддон мебарад, ба амал меояд. Илҳи дуюм (Юҳанно Таъмиддиханда) шаҳодати Илҳи аввалро такрор ва густариш медиҳад ва ҳар ду якҷоя («сатр бар сатр») хусусиятҳои нубуввати Илҳи сеюм ва ниҳиро муайян ва барқарор месозанд. Илҳи сеюм бо Илҳи оғозин (Миллер) ва Илҳи анҷомин намоёндагӣ мешавад, зеро ҳаракати фариштаи аввал дар ҳаракати фариштаи сеюм такрор мегардад.

«Худо ба паёмҳои Ваҳй 14 ҷойгоҳи онҳоро дар силсилаи пешгӯӣ додааст, ва кори онҳо набояд то анҷоми таърихи ин ҷаҳон қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи якум ва дуюм ҳанӯз ҳам барои ин замон ҳақиқатанд ва бояд ба таври ҳамзамон бо ин паёме, ки дар пай меояд, идома ёбанд». The 1888 Materials, 803, 804.

Илҳи сеюм нишони Алфа ва Омегаро дорост, зеро он Илҳи ибтидо ва анҷомро ифода мекунад. Ҳам Илҳи аввал ва ҳам Илҳи охир як ҳаракатро намоёндагӣ мекунанд — ё фариштаи аввал, ё фариштаи сеюми Ваҳй боби чордах.

«Кори Яҳёи Таъмиддиханда ва кори онон, ки дар рӯзҳои охир дар рӯҳ ва қудрати Илҳс барои бедор кардани мардум аз беҳиссӣ ва бепарвоии онҳо пеш мераванд, аз бисёр ҷиҳат яксон аст. Кори ӯ намунаи корест, ки бояд дар ин аср анҷом дода шавад. Масеҳ бори дуюм хоҳад омад, то ҷаҳонро ба адолат доварӣ намояд. Фиристодагони Худо, ки охири паёми огоҳиро, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, мебаранд, бояд роҳи омадани дуюми Масеҳро тайёр созанд, чунон ки Яҳё роҳи омадани аввали Ӯро тайёр карда буд. Дар ин кори омодаسازی, “ҳар дара водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад гардид; ва қачҳо рост, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд шуд”, зеро таърих бояд такрор гардад, ва боз як бори дигар “ҷалоли Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид; зеро даҳони Худованд чунин гуфтааст.”» Southern Watchman, March 21, 1905.

Истифодаи сегонаи Илҳс рӯбарӯшавии миёни Илҳс ва ҳаракати вобаста ба Илҳсро, инчунин иттиҳоди сегонаи Бобили муосирро ифода мекунад. Он бо истифодаи сегонаи он қосид, ки

рохро барои Қосиди Аҳд омода месозад, зич алоқаманд аст, вале он хат динамикаи дохилии ҳаракат ва қосидро ифода менамояд. Дар ҳар ду истифодаи сегона, иҷрои сеюм ва ниҳони қосид ва ҳаракат ба воситаи Алфа ва Омега ифода меёбад, ки иҷрои ибтидоӣ ва иҷрои анҷомиро намоёндагӣ мекунад.

Илҳами сеюм ва охири ҳаракати фариштаи сеюмро намоёндагӣ мекунад, яъне ҳаракати яксаду чилу чор ҳазорро, ки чун парчам боло бардошта хоҳанд шуд, то вақте ки соати зилзилаи бузурги Ваҳӣ боби ёздаҳ фаро расад, издиҳами бузургро аз Бобил даъват намоёнд. Пеш аз он соат, расул ва он ҳаракат дар муқоиса бо ҳаракати қалбакӣ, ки паёми қалбакии борони охирини сулҳу амниятро пешкаш мекунад, шинохта хоҳанд шуд.

Фарқият миёни паёми ҳақиқӣ ва козиб, ва ҳамчунин миёни паёмовари ҳақиқӣ ва козиб, бояд аз рӯйи иҷрои ҳуди паём шинохта шаванд. Ин мақолаҳо дар поёни моҳи июли соли 2023 оғоз ёфтанд, ва хеле пеш аз қатли оми 7 октябр, ин мақолаҳо нишон медоданд, ки паёми ҳақиқии борони охири Исломи войи сеюмро муайян месозад, ва ин ки он паём 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтааст. Мақолаҳо муайян мекарданд, ки ба ҳашм омадани халқҳо, ки мувофиқи илҳом дар ҳамон вақт оғоз ёфта буд, монанди зане дар дарди зоиш буд, ва бинобар ин, ин ба ҳашм омадан ва мусибатҳое, ки бар сайёраи замин оварда мешуданд, то баста шудани вақти имтиёз пайваста рӯ ба афзоиш хоҳанд ниҳод.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.

«Эй кош қавми Худо эҳсосе аз ҳалокати наздикшавандаи ҳазорон шаҳр медоштанд, ки холо қариб ба бутпарастӣ супурда шудаанд! Аммо бисёре аз онҳое ки бояд ҳақиқатро эълон кунанд, бародарони худро айбдор ва маҳкум менамоянд. Вақте ки қувваи табдилдиҳандаи Худо бар зехнҳо фуруд ояд, тағйироти қатъӣ ба вучуд хоҳад омад. Одамон дигар майле ба интиқод кардан ва вайрон сохтан нахоҳанд дошт. Онҳо дар мавқеа нахоҳанд истод, ки монеи дурахшидани нур ба ҷаҳон гардад. Интиқоди онҳо, айбдоркунии онҳо, қатъ хоҳад шуд. Қувваҳои душман барои ҷанг саф меороянд. Дар пеши мо бархӯрдҳои саҳт қарор доранд. Ба ҳам зич шавед, эй бародарон ва хоҳарони ман, ба ҳам зич шавед. Бо Масеҳ пайванд ёбед. “Нафармояд: Иттиҳод, ... ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед, ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкарҳоро Худи Ёро муқаддас шуморед; ва бигзор Ё тарси шумо ва даҳшати шумо бошад. Ва Ё барои қудсгоҳе хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонаи Исроил санги пешпо ва саҳраи васваса, ва барои сокинони Уршалим доме ва камине хоҳад буд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва хоҳанд шикаст, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд.”

«Ҷаҳон саҳнаи театр аст. Ҳунаrpешагон, яъне сокинони он, барои иҷрои нақши худ дар охири драмаи бузург омода мешаванд. Худо аз назар дур шудааст. Дар миёни тӯдаҳои бузурги башарият ҳеҷ ягонагӣ нест, магар он гоҳ ки одамон барои амалӣ сохтани мақсадҳои худхоҳонаи ҳеш ба иттиҳод мепайванданд. Худо назар дорад. Мақсадҳои Ё нисбат ба тобеони осӣенигари Ё ба иҷро хоҳанд расид. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо иҷоза медиҳад, ки унсурҳои ошуфтагӣ ва бетартибӣ муддате ҳукмронӣ кунанд. Қудрате аз поён амал мекунад, то саҳнаҳои охирини он драмаи бузургро ба вучуд оварад,—Шайтон ба сурати Масеҳ омада, бо тамоми фиреби

ноадолатӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои махфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое ки ба шаҳвати иттиҳодшавӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро ба иҷро мерасонанд. Сабабро пайомад дар пай хоҳад омад.»

«Ғуноҳ қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Ошӯб ва саргардонӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузург бар сари инсонҳо хоҳад омад. Охирзамон бисёр наздик аст. Мо, ки ростро медонем, бояд худро барои он чӣ ба зудӣ ҳамчун тааҷҷуби азими фарогир бар ҷаҳон фурӯ хоҳад рехт, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.